

den høitagtede Indenrigsminister skulde kunne afgive en saadan Erklæring, som kunde være tilstrækkelig formuleret i Overensstemmelse med, hvad der blev anført af den sidste Daler; men efter hvad der nu blev ytret af ham, synes det jo ikke engang, at selv en saadan Erklæring fra Ministeren skulde have til Følge, at Loven blev tagen tilbage; den skulde ligesuldt gaae sin Gang, og der vilde altsaa ikke opnaaes nogen Fordeel ved en saadan Erklæring. Dette være imidlertid som det vil, saa maa jeg udtale, at jeg vilde ansee det for det Unsæligste, om Lovforslaget blev taget tilbage, uanset, hvilken Erklæring den høitærede Indenrigsminister maatte afgive, idet jeg ikke let kan tænke mig, at dette Forslag ret vel kan tjene til andet end, om jeg saa maa sige, en Slags Forespørgsel til Ministeren, der kunde give Anledning til saadanne Ytringer om Opfattelsen af den Vej, man i saa Henseende hidtil har fulgt, som mulig kunde ventes at faae Indflydelse paa Ministerens Fremgangsmaade i Fremtiden. Under denne Forudsætning kunde dette Forslag maaffee have sin Betydning, og det er ialfald efter min Mening den eneste Anvendelse, det passende kan gives paa dette Tidspunkt. Jeg vilde ikke alene i Realiteten ansee det for en høist forunderlig og befynderlig Fremgangsmaade fra Folkethingets Side, dersom det vilde vedtage Forslaget, men jeg kan heller ikke tænke mig Andet, end at det vilde være meget betænkeligt ligeoverfor fremtidige Love af et større Omfang, som Rigsdagen vedtager. Dette er nu allerede tilbeels antydet og nærmere udviklet af enkelte Medlemmer, saavel som ogsaa af den høitagtede Indenrigsminister, og jeg skal derfor blot endnu tillade mig et Par Bemærkninger derom. Der skulde allerede synes at maatte ligge Noget i den Betragtning, at da vi nu have faaet en ny Lov om Kommunernes Ordning, maatte denne Sag hvile i længere Tid. Jeg skulde kunne paavise mangfoldige, meget stærke Udtalelser, der i saa Henseende ere faldne under Lovens Behandling, og jeg troer altsaa, at Alle maae være enige om, at det er meget overraskende, at der allerede nu efter 2 Aars Forløb kommer et Lovforslag, der gaaer ud paa at gjøre

Forandring i denne Lov. Jeg troer ogsaa, at de ærede Forslagsstillere selv have haft en meget stærk Følelse deraf, og man vil derfor forklare eller ligesom undskyldte, at Lovforslaget er kommet frem ved at sige, at dette Forslag ikke gaaer ud paa Noget, der er videre indgribende; men det forekommer mig, at man paa ingen Maade kan sige dette; den kan virke overordentlig indgribende og komme til at udøve den allerstørste Indflydelse. Det kan nemlig ikke nægtes, at den Act, at en Udskillelse mellem to Sogne finder Sted, kan være overordentlig indgribende, og forudsat altsaa, at man lægger Vægt paa selve Bestemmelsen om Indenrigsministerens Samtykke, er det vist, at man ved at gaae den her foreslaaede Vej gjør et mærkeligt Indgreb i den nugældende Communallov. Det kommer jo ikke an paa, hvormange Paragrapher den foreslaaede Bestemmelse angaaer, men hvilken Betydning den Paragraph har, som Bestemmelsen gaaer ud over, og det kan vanskelig nægtes, at den Forandring, man vil gjøre, netop angaaer en Gjenstand af overordentlig stor Betydning. Det er rigtignok sagt, at det ikke er nogen videre Forandring, her foreslaaes, fordi det, der indeholdes i selve Loven, i Birkeligheden ikke er meget forskjelligt fra det, man nu vil indføre, men at dette er meget nær ved, hvad der har været tilfaldet. Jeg troer imidlertid, at det, efter hvad den høitærede Minister har oplyst, maa indrømmes, at det ikke forholder sig, som af det ærede Medlem i min Nærhed (S. A. Hansen) paaftaaet, nemlig at vi, da Loven vedtoges, gif ud fra, at den hele Bestemmelse om Indenrigsministerens Samtykke egentlig og væsentlig kun skulde have formel Betydning. Det er i det Hele en overordentlig farlig Sag, at ville blot et Par Aar, efter at en Lov er vedtagen, tale om, hvad man har tænkt sig og er gaaet ud fra ved dens Behandling. Hvad der er kommet frem her, er ikke saa lidt oplysende ogsaa med Hensyn til et Spørgsmaal, der forelaa her tgaar. Det ærede Medlem yttrede nemlig nu, at man, da Communalloven i 1867 blev givet, ikke lagde videre Vægt paa den her omhandlede Bestemmelse, som kun var af formel Betydning; det sagde det ærede